

OSMAN ÜNLÜ
TÜRKİYE GAZETESİ
GÖNÜL PINARI
2003 YILI MAKALELERİ

Haset edilmeyen tek nimet

26.10.2003

Her nimet sahibi haset edilir. Haset edilmeyen tek nimet, tevazudur. Tevazu, kimde olursa olsun, sahibini mahcup etmez. Zira tevazu, her iyiliğin anahtarıdır. Tevazuun zıddı olan kibir ise, her iyiliğe engeldir. Bunun için; "Alçak gönüllü olan kurtulur, kibirli olan ise yanar" buyurulmuştur.

Bir kimsenin iyi olabilmesi, iyi bir Müslüman olması ile mümkündür. İyi bir Müslüman da, doğru bir itikada sahip olur, kendisine lazım olan fıkıh bilgilerini öğrenir ve bunlara uygun hareket eder. Böyle olan bir Müslüman, ilim öğrendikçe, ibadet edip yükseldikçe, tevazu gösterir. İtikadı bozuk, bid'at ehli bir kimse ise, ibadet ettikçe, bilgisi arttıkça büyüklenir, herkese tepeden bakar yani kibirli olur.

Tevazu, bir haldir. Hiç kimseye tepeden bakmamak ve hiç kimseden de kendini aşağı görmemek halidir. Tevazu sahibi olmak başkadır, tevazu göstermek başkadır. Tevazu göstermeye çalışmak, kibirdendir. Çünkü tevazu sahibi olduğunu göstermeye çalışan kimse, kendinde bir varlık, bir kıymet, bir değer olduğunu göstermeye çalışmaktadır. Halbuki tevazu sahibi olan kimse, kendinde bir varlık görmez. Bu sebeple de, tevazu göstermeye ihtiyaç duymaz.

Mahsul, ovadaki sulu ve yumuşak toprakta yetişir. Dağda, sert toprakta yetişmez. Hikmet de, mütevazı olanın kalbinde gelişir, kibirlinin gönlünde gelişmez. Bir kimse, başını yükseğe kaldırırsa, tavana değer ve yaralanır. Şayet bu kimse başını eğerse, o zaman tavan, ona gölgelik eder ve kendini de korur. Bu sebepten dolayı; "Kendini büyük gören küçüktür. Kendini küçük gören ise büyüktür" buyurulmuştur.

Salih kimseleri ziyaret etmemek kibir, fakirleri ziyaret ise, tevazu alametidir. Doğru sözü kabul etmeyip münakaşa etmek, kusurunu bildirenlere teşekkür etmemek, fakirlerin davetine gitmemek kibir alametidir. Kibirli olan kimse, salih insan, iyi bir Müslüman olamaz.

Her konuda ben bilirim demek ve benlik davasında bulunmak kibirdir, çok kötüdür. Bilhassa dini konularda, benim görüşüme, benim düşünceme göre diyerek, konuşmak ve yazmak çok tehlikelidir. Çünkü Din, nakle dayanır. Peygamber efendimiz ve Eshab-ı kiram zamanında din ne ise, şimdi de odur. Ekleme ve çıkarma yapılamaz. Beş vakit namaz o zaman nasıl idi ise, şimdi de öyledir. Böyle olduğu nakledilir, bildirilir. Bana göre şu kadar olsun demek, dini değiştirmek ve beğenmemek olur. Bu hal, insanın imanını bile tehlikeye sokar. Zaten bir kimse, büyüklenerek ben derse, Allahü teâlâdan ve Onun sevdiklerinin kalblerinden gelen feyiz ve bereket kesilir. Büyüklenen, kusuru başkasında arayan, sevimsizleşir, etrafında insan kalmaz. Böyle kimseler, dost edinemezler. Bir kimse, herkesi haklı, kendisini haksız bulmadıkça, kendi kusur ve noksanlarını bırakıp, başkasının kusuru ile meşgul oldukça, manevi bakımdan zerre kadar ilerleyemez.

Allahü teâlâ ilim gibi, kudret gibi bütün sıfatlarından kullarına biraz ihsan buyurmuştur. Fakat yalnız üç sıfatı kendine mahsustur. Bu üç sıfattan hiçbir mahlukuna vermemiştir. Bu üç sıfatı, Kibriya, Gani olmak ve Yaratmak sıfatlarıdır. Kibriya, büyüklük, üstünlük demektir. Gani olmak, başkalarına muhtaç olmamak, her şey Ona muhtaç olmak demektir. İnsan ise ihtiyaç sahibidir. Allahü teâlâ yaratıcıdır, insan ise yaratıktır, mahluktur ve fânidir. Bunun için kibirlenmek, Allahü teâlânın sıfatına, hakkına tecavüz etmek olur. Kula kibirlenmek yakışmaz. En büyük günahıdır. Zira Müslim'de bildirilen hadis-i kudside buyuruldu ki:

(Azamet ve kibriya bana mahsustur. Bu iki sıfatta, bana ortak olmak isteyenlere, çok acı azap ederim.)

Vaktiyle bir âbid, ibadet etmek üzere dağa çıkar. Bir gece rüyasında;

"Falan ayakkabıcıya git! Senin için dua etsin" denir. Âbid dağdan iner, adamı bulur, ne iş yaptığını sorar. Adam, gündüzleri oruç tutup, ayakkabı işlerinde çalıştığını, kazandığı para ile ailesini geçindirdikten sonra fazlasını sadaka verdiğini söyler. Âbid, adamın güzel bir iş yaptığını anlar, fakat kendisinin dağda sırf ibadetle meşgul olmasını daha iyi bulur ve tekrar ibadetine döner. Yine gece rüyasında, (Ayakkabıcıya git ve ona, "Bu yüzündeki sararmanın sebebi ne?" diye sor) denir. Âbid, gidip sorar. Ayakkabıcı, "Kimi görürsem, bu kurtulacak da, ben helak olacağım der ve kendimden korkarım. Yüzümün sararması bundandır" der.

İşte o zaman âbid, ayakkabıcının bu korku ve tevazu ile üstünlük kazandığını anlar.

Tevazu sahibi olabilmek için dünyaya niçin geldiğini, nereye gideceğini bilmek gerekir. İnsan, hiç yok idi. Önce bir şey yapamayan, hareket edemeyen bebek oldu. Şimdi de, her an hasta olmak, ölmek korkusundadır. Nihayet ölecek, çürüyecek ve toprak olacaktır. Dünya zindanında, her an, ne zaman azaba götürüleceğini beklemektedir. Ölecek, leş olacak, böceklerle yem olacak, kabir azabı çekecek,

sonra diriltiip kıyamet sıkıntılarını çekecektir. Cehennemde sonsuz yanmak korkusu içinde yaşayan kimseye tekebbür mü yakışır, tevazu mu? Hikmet ehli ne güzel söylemiş:

“Toprak ol toprak, gül bitsin sende, ancak topraktır kavuşan güle.”

Bir işin delisi olmadıkça

02.11.2003

Bir şeye gönül veren, onu kendine dert edinenler hep başarılı olmuşlardır. “Maksat sahibi olan, deli gibidir” sözü meşhurdur. Bunun için; “Bir işin delisi olmadıkça, o işin velisi olunmaz” denmiştir.

Başarmak, başarılı olmak güzeldir. Gül de güzeldir ama dikenleri var. Dikenine katlanmayan güle kavuşamaz. Çalışmak, çile çekmek, sıkıntılara, eziyetlere katlanmak da, başarı yolunun dikenleridir. Başarmak, muvaffak olmak isteyen, bu dikenlere katlanmak mecburiyetindedir.

İyi, güzel, salih bir Müslüman olmak, hepimizin arzusudur. Bunun da, çilesi, sıkıntıları var. Bunlara katlanan, neticeye kavuşur. Bu konuda İslam âlimlerinin büyüklerinden olan Muhammed Ma’sum-i Fârûki hazretleri, Mektubat kitabının birinci cilt, yirmi kinci mektubunda buyuruyor ki:

“Resulullahın sallallahü aleyhi ve sellem sünnetlerinin nurları ile ışıklanmadıkça doğru yola kavuşulamaz. O yüce Peygamberin izinde bulunmadıkça, felaketlerden kurtulmaya uğraşmak boşunadır. Allahü teâlânın sevgili Peygamberine uymadıkça, Allahü teâlâyı sevmek saadeti ele geçemez. İmran suresinin otuz birinci âyetinde mealen;

(Allahü teâlâyı seviyorsanız, bana tâbi olunuz! Bana uyanları Allah sever!) buyuruldu.

Allahü teâlâ, Habibine böyle demesini emir buyurmaktadır. Saadete kavuşmak isteyen kimse, bütün âdetlerini, ibadetlerini ve alış-verişlerini Onun gibi yapmaya çalışmalıdır. Bu dünyada, bir kimsenin sevdiğine benzemeye çalışanlar, bu kimseye sevimli ve güzel görünürler. Bu kimse, onları da çok sever, beğenir. Bunun gibi, sevgiliyi sevenler, her zaman sevilir. Sevgilinin düşmanları, sevenin de düşmanları olur. Bundan dolayı, görünen ve görünmeyen bütün iyilikler, bütün üstünlükler, ancak o yüce Peygamberi sevmekle ele geçebilir. Yükselbilmenin, ilerlemenin ölçüsü, bu sevgidir. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberini, insanların en güzeli, en iyisi, en sevimlisi olarak yarattı. Her iyiliği, her güzelliği, her üstünlüğü Onda topladı. Eshab-ı kiramın hepsi, Ona âşık idiler. Hepsinin kalbi, Onun sevgisi ile yanıyordu. Onun ay yüzünü, nur saçan cemâlini görmeleri, lezzetlerin en tatlısı idi. Onun sevgisi uğruna canlarını, mallarını feda ettiler. Onu canlarından, mallarından, kısaca, her sevileden daha çok sevdiler. Onu aşırı sevdikleri için, Onu sevenleri de sevdiler. Bunun için birbirlerini de çok sevdiler. Onun üstünlüğünü anlayamayıp, Onun güzelliğini göremeyip, Onu sevmek saadetine kavuşamayanlara düşman oldular. Çünkü, taatlerin, iyiliklerin başı, dostları sevmek ve düşmanları sevmemektir. Allah’ı seviyorum diyenlerin, Eshab-ı kiram gibi olmaları lazımdır. Seven bir kimse, sevdiğinin sevdiklerini de sever. Sevdiğinin düşmanlarına düşman olur. Bu sevmek ve düşmanlık, bu kimsenin elinde değildir. Kendiliğinden hasıl olur. Bu kimse, sevmesinde ve düşmanlığında deli gibidir. Bunun içindir ki Peygamber efendimiz:

(Kendisine deli denilmeyen kimsenin imanı tamam olmaz) buyurmuştur.

Kendisinde bu delilik bulunmayanlar, sevmekten mahrumdurlar. Düşmanlık etmeyince, dostluk olmaz! Seviyorum diyebilmek için, sevgilinin düşmanlarına düşman olmak lazımdır.”

Hasan-ı Basri hazretleri, ilim ve faziletlerinden istifade ettiği Eshab-ı kiram ile kendi içinde bulunduğu nesli kıyas ederek:

"Siz onları görseydiniz mecnun, deli zannederdiniz. Onlar sizin iyilerinizi görseler; "Bunlar iyilik ve hayırdan nasipsiz kimselerdir", kötülerinizi görseler; "Bunlar da Müslüman mı?" derlerdi" buyurdu.

Hakiki sevgi, iyilik gördüğünde artmayan, kötülük gördüğünde de eksilmeyendir.

Şakik-i Belhi hazretleri de, bir gün, kendilerine nasihat kâr etmeyen bir grup insana şöyle buyurur:

“Eğer çocuk iseniz mektebe, deli iseniz tımarhâneye, ölü iseniz kabristana gidin. Ama Müslüman iseniz Müslüman olmanın şartlarını yerine getiriniz!”

Ebu Said-i Harraz hazretleri bir gün sokağa çıktığında bir kalabalığı gördü. İnsanlar bir delinin başında toplanmışlardı. Deli kaçıyor, onlar peşinden koşuyorlardı. Deli onlara doğru dönünce kaçıyorlar. Sonra deli peşlerine düşüyordu. Ebu Said-i Harraz hazretleri;

- Dur ey deli! diye seslendi. Bunu duyan deli dönüp baktı ve;
- Deli kime derler biliyor musun? dedi. Ebu Said-i Harraz hazretleri;
- Hayır bilmiyorum deyince, deli dedi ki:
- Deli ona derler ki, attığı her adımda Allahü teâlâyı anmaz ve gâfil gezer.

Müslüman, akıllı olur. Akıllı kimse, zararını ve kârını bilen kimsedir. Ne aldığına ve bunun karşılığında neyi feda ettiğine dikkat eder. Maksat dünyalık ise, bunun kıymeti, değeri de bu kadar olur. Eğer maksat ahiret ise, o zaman dünyada rahata, ahirette de ebedi saadete kavuşulur.

Dili ve gönlü Cenab-ı Hakkın rızasında olana mübarek olsun. Böyle olabilmek kolay değildir diye, bir şeyin tamamını da terk etmek, uygun değildir. Zira:

“Bir şeyin hepsi ele geçmezse, hepsini de elden kaçırmamalıdır” sözü meşhurdur.

Kendini seven, başkasını sevemez

09.11.2003

Tabipler diyor ki, hasta perhiz yapmalıdır. İyi olmadan önce ona gıda iyi gelmez. Yağlı kuş eti bile böyledir. Hatta hastalığını artırır. Bunun için, önce hastayı iyi etmeyi düşünmek lazımdır. Bundan sonra, uygun gıda vererek, eski kuvvetli hâline kavuşturulması düşünülür. Bunun gibi, **(Kalblerinde hastalık vardır)** mealindeki âyet-i kerimede bildirilen kalb hastalığına yakalanmış olanların hiçbir ibadeti ve taati fayda vermez, belki zarar verir.

(Çok Kur'an-ı kerim okuyanlar vardır ki, Kur'an-ı kerim bunlara lanet eder) hadis-i şerifi meşhurdur.

(Çok oruç tutanlar vardır ki, onun oruçtan kazancı, yalnız açlık ve susuzluktur) hadis-i şerifi de sahihtir.

Kalb hastalıklarının mütehasısları olan tasavvuf büyükleri de, önce hastalığın giderilmesi için yapılacak şeyleri emir buyururlar. Kalbin hastalığı, Hak teâlâdan başkasına tutulması, bağlanmasıdır. Belki, kendisine bağlanmasıdır. Çünkü herkes, her şeyi kendi için ister. Çocuğunu sevmesi, kendini sevdiği içindir. Malı, mevkî'i, rütbeyi hep kendi için ister. Onun mabudu, tapındığı şey, kendi nefsidir. Nefsinin istekleri arkasında koşmaktadır.

Kalb, bu bağlılıklardan kurtulmadıkça, insanın kurtulması çok güç olur. Bundan anlaşılıyor ki, aklı başında olan ilim adamları ve kalbi uyanık olan fen adamları, her şeyden önce, bu hastalığın giderilmesini düşünmelidirler.

Kulun dileği ve isteği sadece sahibi ve sahibinin dileği olmalıdır. Başka, hiçbir dileği bulunmamalıdır. Böyle olmazsa, kulluk bağı koparmış, kölelikten kaçmış olur. Nâziât suresi kırkıncı âyetinde mealen,

(Kim Rabbinin azametinden korkup, kendini nefsinin arzularından men ederse, varacağı yer şüphesiz Cennettir) buyurulmuştur.

Hep, kendi isteklerinin arkasında giden bir kul, kendi keyfine, arzusuna esir demektir. Kendi nefsinin kölesidir. Hep, melun şeytanın emrlerini yapmaktadır.

Nefsinin kötü arzularına, zevklerine kavuşmak için çalışıp para kazanmak ve çalışırken helali haramdan ayırmamak, başkalarının haklarına saldırmak, onlara olan borçlarını ödememek, dünyaya düşkün olmayı gösterir. Dünyaya düşkün olmak, büyük günahdır.

İnsanın, Allahü teâlânın marifetine kavuşmasına mani olan en kuvvetli düşman, nefsin arzularıdır. Bu arzular bitmez ve tükenmez. Hepsini de çok zararlıdır. (Maksudun, mabudundur) sözü meşhurdur. Câsiye suresinin yirmi üçüncü âyetinde mealen, **(Nefsinin arzularını ilâh edinen kimseyi gördün mü?)** buyurularak, bu hâl haber verilmektedir.

Bir insanın maksudu; arzusu, teveccüh ettiği, özendiği, sağ kaldıkça ele geçirmek istediği ve ele geçirmek için, her zillate, alçalmaya katlandığı, hiç vazgeçmediği şey ise, bu maksudu, mabudu olur ve bu hâli ibadet olur. Çünkü ibadet, zilletin, inkisârın son derecesidir.

Allahü teâlâdan başka mabud tanımamak için, Ondan başka maksud olmamak, Ondan başka murâd olmamak lazımdır. Bunun için de, (Lâ ilâhe illallah) derken, Ondan başka maksud olmadığını bilmek lazımdır.

Bir kimse, maksadına kavuşmak için, Allah göstermesin dinin dışına çıkarsa, farzlardan birini bırakır, bir haram işlerse, mesela namazı, orucu bırakır veya içki içerse, bu maksudu, onun mabudu olur, ilâhî olur. Maksudu için dinin dışına çıkmazsa, onu ele geçirmek için, haram işlemezse, din, o maksudu reddetmez, menetmez ve onu maksud bilmez. Onun maksudu yalnız Allahü teâlâdır ve Onun dinini gözetmektir, der. O maksuda karşı, o kimsede, yaradılış icâbı, bir arzu hasıl olmuştur. Fakat, bu arzusu, dine olan arzusunun miktarına yetişememiştir.

Maksadı dünya olan, herkese sıkıntı verir ve her şeyden şikayet eder. Herkese sıkıntı veren, kibirlidir. Herkesi şikayet etmesi kibirdendir. İnsanın kendini beğenmesi de kibirdendir. Kendini beğenmesi, kendini sevdiği içindir. Kendini seven, başkasını sevmeyiz.

Mütevazı kimse, kendini beğenmez, kibirlenmez, insanlara tepeden bakmaz. Bunun için, herkesi sever ve herkes de onu sever. Mütevazı demek, ölmüş demektir. Ölü, kimseyi şikayet etmez, ölüyü şikayet eden de olmaz.

Kim toprak gibi mütevazı olursa, her nimete kavuşur. Bir parça yükselse, su o toprakta durmaz. Din büyüklerinin feyz ve bereketine kavuşmak için toprak gibi mütevazı olmak lazım. Rahmete kavuşmak için toprak olmak lazım.

Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Akıl sahibi, nefsinizi ezip, ahirette lazım olan şeyler için çalışır. Ahmak olan da nefsinin arzuları peşinde koşup, Cennete götürmesi için de, Allah'a dua eder.)

Mazlum olmak

16.11.2003

Mazlum, zulüm görmüş, zulme uğramış, hâlim, selim, sakın, sessiz kimse demektir. Zâlim ise, zulmeden kimseye denmektedir.

Dünya hayatında insan, ya zâlim veya mazlum olmaktadır. Malına, mülküne, canına, namusuna tecavüz edilen mazlumdur. Kalbi kırılan, mazlumdur. Hakları gasp edilen, mazlumdur. Dövülen, hakaret edilen, mazlumdur. İtilen, kakılan, hor görülen, ezilen, kıymet verilmeyen hep mazlumdur.

Dünyaya milyarlarca insan gelmiş. Bir müddet yaşamışlar. Sonra, ölüp gitmişler. Bunların bazıları zengin imiş, bazıları fakir. Kimi güzel imiş, kimi çirkin. Kimi zâlim imiş, kimi mazlum. Ama o hâllerinin hepsi de geçti ve unutuldu.

Ezilmenin, zulme uğramanın verdiği mahcubiyet, boyun büküklüğü, kalbin kırıklığı, mazlumun duasının kabulüne, zâlimin de felaketine sebep olmaktadır. Çünkü hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Mazlumun duası kabul olur)

(Üç kimsenin duası muhakkak kabul olur: Mazlumun, misafirin ve ana babanın)

(Kâfir olsa da, mazlumun bed duası red edilmez)

(İnsanlara zulmeden, Kıyamette bunun azabını çekecektir)

(Gayrı müslime zulmedenden, Kıyâmet günü, onun hakkını ben isteyeceğim)

Aklı olan kimse, zevklerini Allahü teâlânın gösterdiği yoldan temin eder. İslam'ın güzel ahlakı ile süslenir. Herkese iyilik eder. Kendisine kötülük yapanlara iyilikle karşılık verir. İyilik yapamazsa, hiç olmazsa sabreder. Bölücü olmaz. Yapıcı olur. Böylece, kendisi de hem zevklerine, hem de rahata, huzura kavuşur. Hem de, ahiretin sonsuz azaplarından kurtulur.

Bütün rahatlıkların, saadetlerin başı, iman etmekte, Müslüman olmaktadır. İman etmek de, çok kolaydır. İman etmek için, bir yere para vermek, mal vermek, zor bir iş yapmak, birisinden izin almak gibi, bir şey yapmak lazım değildir. Hatta, imanlı olduğunu kimseye bildirmek, belli etmek bile lazım değildir. İman, altı şeyi öğrenip, bunlara kalbinden inanmak demektir. İman eden, Allahü teâlânın emirlerine teslim olur. Yani seve seve yapar. Böylece, Müslüman olur.

Zâlimin biri, büyüklerden birine zulmederdi.

-Buna beddua et dediklerinde,

-O, bana değil, kendine düşmanlık etmektedir. Kendine yaptığı bu zarar ona yetişir. Ayrıca bir zarar ilave edemem buyurdu. Hadis-i şerifte buyuruldu ki,

(İnsan, kendine zulmedene beddua eder. Böylece, hakkını, dünyada almış olur. Belki, zâlimin hakkı da, kendine geçmiş olur.)

İbadetleri yaptığı halde, zulmeden ve tevbe etti ise de, mazlumu bulamayan, bununla dünyada helalleşmeyen bir kimse hakkında hikaye olundu ki:

Allahü teâlânın huzuruna götürülür. Dünyada helalleşemediği kul hakları varsa, meydana çıkarılır. Mazlum onun boynuna sarılır. Allahü teâlâ mazluma;

-Ey mazlum! Yukarıya bak buyurur. O mazlum baktığı vakit görür ki, bir köşk var. Gayet büyüktür. Ziyeti ve büyüklüğü akıllara hayret verir. O mazlum:

-Yâ Rabbi! Bu nedir? der. Allahü teâlâ:

-Bu satılıktır. Benden satın alır mısın? buyurur. O mazlum ise:

-Yâ Rabbi! Bunun kıymetini ödeyecek benim bir şeyim yoktur der. Allahü teâlâ buyurur ki:

-Kardeşini zulümden af edip halâs edersen, köşk senindir. O kul da:

-Yâ Rabbi! Emr-i ilâhin sebebiyle ondaki hakkımdan vazgeçtim der.

Allahü teâlâ tevbe eden zâlimlere böyle muamele eder. Nitekim İsrâ suresinin yirmi beşinci âyetinde mealen, **(Ben azim-üş-şân, tevbe eden kimseleri mağfiret ederim)** buyurur.

Tevbe eden, zulümden, günahıtan ayrılp da, ebediyen bir daha o günahı işlemeyendir.

Hazret-i Ömer Irak memleketlerinden birine cihad için ordu göndermişti. Bir gün Medine’de otururken, birdenbire;

-Efendim buradayım! buradayım! diye seslendi.

Hiç kimse neden böyle seslendiğini anlayamadı. Nihayet ordu zaferler kazanarak döndü. Kumandan hazret-i Ömer’e kazandıkları zaferleri anlatmaya başladı. Hazret-i Ömer;

-Bunları bırak, kendisine zorla suya gir dediğin kimsenin hâli ne oldu, diye sordu. Kumandan,

-Yâ Emir-el müminin! Bu işte benim kötü bir niyetim yoktu. Bir suya ulaştık. O sudan geçmek için derinliğini öğrenmek istedik. O kimseyi soyup, suya koyduk. Hava soğuk idi. Yâ Ömer, yâ Ömer diye feryat eyledi. Sonra şiddetli soğuk sebebiyle vefat etti, dedi.

Komutanın anlattıklarını dinleyenler, daha önce hazret-i Ömer’in Lebbeyk, Lebbeyk diye söylemesinin, “ey Ömer, neredesin” diye seslenmesine cevap olduğunu anladılar. Hazret-i Ömer, o kumandana

-Eğer bundan sonra usul olarak kalmayacağını bilseydim, senin boynunu vururdum, dedi. Haydi şimdi git, o mazlumin diyetini ailesine ver. Bir daha böyle bir şey yapma, dedi.

Mazlum, hakkımdır diyerek başkasına zulmedemez. Mecelle’de bir kaide var. Madde 921:

“Mazlum olanın, başkasına zulmetmeye hakkı yoktur. Her ikisi de öder. Mesela sahte para alan, bunu başkasına veremez.”

Bir zaman iftira sebebiyle Zünnun-i Mısri hazretlerini hapsedtiler. Günlerce aç kaldı. Bir kadın iplik parası ile hazırladığı yemekten ona gönderdi.

Zünnun-i Mısri hazretleri o yemekten yemedi. Kadın bunu işitince, üzüldü.

“Helal para ile yaptığımı biliyorsun, niçin yemedin?” dedi.

“Evet yemek helaldi. Fakat zâlimin tabağı içinde getirdiler” buyurdu. Yemeği zindancıların tabağında getirmişlerdi.

İbn-i Vefâ hazretleri de buyurdu ki:

"Bir zâlime kalben meyleden kimseyi fitne ateşi sarar. Böyle kimse, ancak Allahü teâlânın yardımı ile kurtulur."

Ölmeden önce ölmek

23.11.2003

Peygamber efendimiz, “**Mutu Kable En Temutu yani Ölmeden önce ölün**” buyuruyor. Peki ölmeden önce ölmek ne demektir? Bunu İslam âlimleri açıklamışlar. Âyet-i kerimeleri Peygamber efendimiz, Peygamber efendimizin sözlerini de müctehid olan İslam âlimleri açıklar. İşte bu hadis-i şerifi de İslam âlimleri açıklamışlar ve buyurmuşlardır ki:

“Dünyada inanılan şeyler öldükten sonra görülecek. İnsan ölüp hakikatleri görünce nasıl olacak ise, neleri yapmış olmayı isteyecek ise şimdiden onları yapması ölmeden evvel ölmek demektir.”

Amellerin, ibadetlerin kıymeti, imanın derecesi ile ölçülür. İbadetlerin parlaklığı, ihlâsın miktarına bağlıdır. İman ne kadar kâmil, olgun ise, ihlâs o kadar çok olur. Ameller de, o kadar çok nurlu olur ve kabul edilir. İmanın kâmil olması ve ihlâsın tamam olması, marifete yani Allahü teâlâyı tanımaya bağlıdır. Marifet ve hakiki iman da, ölmeden önce olan ölmeye bağlıdır. Bu hâl kimde daha fazla var ise, onun imanı daha kâmil, olgun olur. Bunun içindir ki, hazret-i Ebu Bekir'in imanı, bütün ümmetin imanlarından üstün oldu. Peygamber efendimiz, hazret-i Ebu Bekir için;

(Yer yüzünde, yürüyen ölü görmek isteyen, Ebu Kuhâfenin oğluna baksın!) buyurmuştur.

Ölmeden önce ölen kimse, münakaşa etmez, yalan demez, haram yemez, gıybet etmez, kimsenin kalbini kırmaz, kimsenin malında, mülkünde, makamında gözü olmaz. Ahiretteki hesabı ve o gün hangi halde olacağını düşünür ve daha dünyada iken kendi hesabını kendisi görür. Zaten Peygamber efendimiz;

(Ölmeden evvel ölünüz. Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekiniz!) buyurmuştur.

Öldükten sonra olacak şeyleri düşünen ve o gün rezil olmamak için kendine çeki düzen veren bir kimseden, kimse şikayetçi olmaz. Ve bu kimse de, hiç kimseden şikayetçi olmaz. Ne şikayet eder ve ne de şikayet edilir. Ölüden kimseye zarar gelmez ki.. Peygamber efendimiz;

(Ölümü çok hatırlayınız. Onu hatırlamak, insanı günah işlemekten korur ve ahirette zararlı olan şeylerden sakınmaya sebep olur) buyurmuştur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“Cehennemden kurtulmak isteyen, helal ve haramları iyi öğrenmeli, helal kazanıp, haramdan kaçınmalıdır. Dinin sahibinin yasak ettiği şeylerden sakınmalıdır. İslamiyet'in hududunu aşmamalıdır. Gaflet uykusu ne zamana kadar sürecektir, kulaklardan pamuk ne vakit atılacak? Ecel gelince, insanı uyandıracaklar, gözleri, kulakları açacaklar. Fakat, o zaman pişmanlık işe yaramayacak. Rezil olmaktan başka, ele bir şey geçmeyecektir. Hepimize ölüm yaklaşıyor. Ahiretin çeşit çeşit azapları, insanları bekliyor. İnsan öldüğü zaman, kıyâmeti kopmuş demektir. Ölüm uyandırmadan ve iş iştin geçmeden önce uyanalım! Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını öğrenip, şu birkaç günlük ömrümüzü, bunlara uygun geçirelim. Kendimizi ahiretin çeşitli azaplarından kurtaralım! Tahrim suresi altıncı âyetinde mealen;

(Ey iman edenler, kendinizi ve çocuklarınızı öyle bir ateşten koruyun ki, onun tutuşturucusu insanlarla taşlardır) buyuruldu.”

İmanı olan ve akıllı olan ve bâliğ olan erkek ve kadınlara, mükellef denir. Mükellef olanların, ölümü çok hatırlaması sünnettir. Çünkü, ölümü çok hatırlamak, emirlere sarılmaya ve günahlardan sakınmaya sebep olur. Haram işlemeye cesareti azaltır. Peygamber efendimiz buyurdu ki;

(Lezzetleri yıkan, eğlencelere son veren ölümü çok hâtırlayınız!)

Bu dünya, bir konaktır. O cihana bakınca zindandır. Bu geçici varlık, bir görünüşdür. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte, geçip gitmektedir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki;

(İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar!)

Dünya hayatı, rüya gibidir. Ölüm uyandırıp, rüya bitecek, hakiki hayat başlayacaktır. Müslümanın ölümü, hayattır. Hem de, sonsuz hayattır!

Bir köylüye;

-Sen öleceksin demişler. O da,

-Ölünce nereye giderim diye sormuş.

-Allahü teâlâya! cevabını alınca,

-Hayrı ancak kendisinde bulduğumuz Rabbime kavuşturacak olan ölümden korkum kalmamıştır der.

İnsanın meşgalesi, asıl maksadını unutturmamalıdır. Asıl maksat, zengin olmak, şan şöhrat sahibi olmak değil, ahireti kazanmaktır. Her an son nefes endişesi ile yaşamalıyız. Korkusuz, endişesiz yaşamak tehlikelidir. Gerçi suyun aktığı yünden gideceği yer belli olur. Ancak, milyonda bir de olsa tersi olabilir. Bunun için korkmak lazımdır. Zira Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Akıllı kimse, ölmenden önce hesabını gören, ölümden sonra kendisine yarayacak şeyleri yapan kimsedir)

Her kötülüğün ilacı

30.11.2003

Allahü teâlâ, ölüm hariç her derdin devasını yaratmıştır. Her sıkıntının, her üzüntünün çaresi vardır. Her şey bir sebep ile yaratılmıştır. Bir şeye kavuşmak isteyen, o şeyin sebebine yapışır. Herhangi bir şeyin sebebine yapışan da, onun neticesine kavuşur.

Her derdin, hastalığın, sıkıntının ilacı olduğu gibi, kötülüklerden kurtulmanın da bir ilacı vardır. Doğru kılınan namaz, her kötülüğün ilacıdır. Çünkü Ankebut suresinin kırk beşinci âyetinde mealen;

(Doğru kılınan namaz, insanı fahşâdan ve münkerden herhalde uzaklaştırır) buyurulmaktadır.

Âyet-i kerimede geçen **“herhalde”** muhakkak anlamındadır. Yani namaz, insanı, kötülüklerden muhakkak uzaklaştırır demektir. Yalnız âyet-i kerimede, “Doğru kılınan namaz” buyuruluyor. Şartlarına uyarak, doğru kılınan namaz, her kötülüğün ilacıdır. Her türlü kötülükten insanı uzaklaştırır. Buna inanmak lazımdır. (İnkâr eden mahrum kalır) sözü meşhurdur. İnanarak ve de şartlarına uyarak kılınan namaz, insanı, kötülüklerden kesin olarak uzaklaştırır. Namaz kıldığı halde, kötülüklerden kurtulamayan kimse, hatayı kendinde aramalıdır. Guslünü, abdestini ve namazlarını kontrol etmesi lazımdır. Muhakkak bir yerlerde hatası vardır. Çünkü Rabbimizin sözü kesindir.

İnsanı kötülüklerden uzaklaştırmayan bir namaz, doğru namaz değildir. Görünüşte namazdır. Bununla beraber, doğrusunu yapıncaya kadar, görünüşü yapmayı da elden bırakmamalıdır.

Namaz bir ölçektir. Kim dolu dolu ölçer, onu hakkıyla kılarsa, büyük ecir ve mükafata kavuşur. Kim ki, eksik ölçerse yani şartlarına ve adabına uygun kılmazsa, Allahü teâlânın buyurduğu Cehennemi hatırlasın.

Bunun için anne ve babaların, evlatlarına namazın önemini anlatması ve mutlaka namaz kıldırması lazımdır. Çocukların, namaz kılmasına mani olan her şeyin, felaketlerine sebep olacağını bilmelidir. Çocukların istikbalini garantiye almak, iyi bir Müslüman olması ile mümkündür. Diploma ile istikbal garantiye alınmış olmaz. İyi bir Müslüman olduktan sonra diploma işe yarar. O zaman, hem kendisine hem de insanlara daha çok faydalı olur.

Eğer bir anne, bir baba, evladını namaza kaldırmıyorsa, onu eliyle Cehenneme atıyor demektir.

İnsanı dünyada ve ahirette felaketlerden, sıkıntılardan kurtaracak ancak namazdır. Müminun suresi başındaki âyet-i kerimede mealen,

(Müminler herhalde kurtulacaktır. Onlar, namazlarını huşu’ ile kılanlardır) buyuruldu.

Dünya işlerinde bir darlığa ve sıkıntıya düşen kimse, istiğfara ve namaza yönelmelidir. Doğru kılınan namaz her derdin ilacıdır.

Dünya sıkıntılarını ileri sürerek namazda gevşek davranmak, akıllı kimselerin yapacağı şey değildir. Zira günlerin beraberinde getirdiği hadiseler, bizi tesiri altına almamalıdır. İyi bir Müslüman olmaya bakmalıdır. Zaman içerisinde gelen musibetler ve belalardan dolayı sabırsızlık göstermemelidir. Dünyanın sevinci de, kederi de, bolluğu da, darlığı da devamlı değildir. Dünyanın geçici olan bu halleri, bizi aldatmamalıdır. Bunları ileri sürerek, her kötülüğün ilacı olan ve her şeyden önce Rabbimizin emri olan namazı, terk etmemelidir.

Her gün beş vakit namaz kılmak zor değildir. Günah kirleri ile kalbler kararmış ise, o zaman zor gelir. Namaz kılmak, Allahü teâlâdan korkan müminlere kolay gelir, zor gelmez. Zira Bekara suresi, kırk beşinci âyetinde mealen;

(Namaz kılmak, yalnız müminlere, Allahü teâlâdan korkanlara kolay gelir) buyuruldu.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

"Farzların en üstünü, en yükseği namazdır. **"Namaz, müminin miracıdır"** ve **"Kulun, Rabbine en yakın olduğu zamanı, namazda olduğu zamandır!..."** hadis-i şerifleri bunu haber vermektedir. **"Allahü teâlâ ile öyle vakitlerim vardır ki..."** hadis-i şerifinde bildirilen, Resulullah efendimizin en kıymetli zamanları, bu fakire göre, namazdaki zamanıdır. Günahları örten namazdır. İnsanı kötü, çirkin şeyleri yapmaktan koruyan, namazdır. Resulullah efendimizin; **"Yâ Bilâl, beni ferahlandır!"** buyurarak, rahatlandırılmak istediği şey, namazdır. Dinin direği namazdır. Müslümanlık ile kâfirliği birbirinden ayıran, namazdır."

Abdullah-ı Dehlevi hazretleri de buyurdu ki:

"Bütün ibadetler namaz içinde toplanmıştır. Kur'an-ı kerim okumak, tesbih söylemek yani sübhânallah demek, Resulullah efendimize salevât söylemek, günahlara istigfar etmek ve ihtiyaçları yalnız Allahü teâlâdan isteyerek Ona dua etmek namaz içinde toplanmıştır. Ağaçlar, otlar, namazda durur gibi dik duruyorlar. Hayvanlar, rûku hâlinde, cansızlar da ka'dede, oturuyor gibi yere serilmişlerdir. Namaz kılan, bunların ibadetlerinin hepsini yapmaktadır. Namaz kılmak, Mirac gecesi farz oldu. O gece mirac yapmakla şereflenen, Allahü teâlânın sevgili Peygamberine uymayı düşünerek namaz kılan bir Müslüman, O yüce Peygamber gibi, Allahü teâlâyâ yaklaştıran makamlarda yükselir."

Kısacası namaz, müminin miracı ve her derdin ve her kötülüğün de ilacıdır.

Öğrenmenin acısını tatmayan

07.12.2003

Öğrenmenin acısını bir müddet tatmayan, hayatı boyunca cehaletin zilletini yudumlar.

İlim öğrenmek farzdır. Farzları, haramları öğrenmek farz, vacipleri öğrenmek vacip, sünnetleri öğrenmek ise sünnettir. Öğreneceğiz ve kaçınacağız. Bir hadis-i şerifte;

(Bilerek yapılan az bir ibadet, bilmeyerek yapılan çok ibadetten daha iyidir!) buyuruldu.

Resulullah efendimiz bir kere de:

(Şeytanın bir âlimden korkması, cahil olan bin âbiddeden korkmasından daha çoktur!) buyurdu.

İslam dininde kadın, kocasının izni olmadan nafil hacca gidemez. Sefere, misafirliğe gidemez. Fakat, kocası öğretmezse ve izin vermezse, ondan izinsiz, ilim öğrenmeye gidebilir.

Görülüyor ki, büyük ibadet olan hacca izinsiz gitmesi günah olduğu halde, ilim öğrenmeye izinsiz gitmesi günah olmuyor.

Erkek olsun kadın olsun, Müslümanların ilim öğrenmesi farzdır. Beşikten mezara kadar ilim öğreneceğiz. Zira Peygamber efendimiz;

(Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz, çalışınız!) buyurdu.

Yani, bir ayağı mezarda olan seksenlik ihtiyarın da çalışması lazımdır. Öğrenmesi ibadettir. Çünkü Resulullah efendimiz;

(Yarın ölecekmiş gibi ahirete ve hiç ölmeyecekmiş gibi dünya işlerine çalışınız!) buyurdu.

Dinin alışveriş kısmını bilmeyen, haram lokmadan kurtulamaz ve ibadetlerin sevabını bulamaz. Zahmetleri boşa gider ve azaba yakalanır ve çok pişman olur.

Bir kimse fıkıh bilmez, fıkıhın kıymetini ve fıkıh âlimlerinin değerini bilmezse, böyle âlimlerin kıymetli eserlerini okumak kendisine ağır gelir. Halbuki İmam-ı Mâlik ve Ebu Bekr-i Verrâk hazretleri;

"Fıkıh öğrenmeyi tasavvufla uğraşan dinden çıkar, zındık olur. Fıkıh öğrenip tasavvuftan haberi olmayan, bid'at sahibi yani sapık olur. Her ikisini edinen hakikate varır" buyuruyorlar. Peygamber efendimiz de;

(İbadetlerin efdali, en kıymetlisi, fıkıh öğrenmek ve öğretmektir) buyurarak, fıkıh, ilmihal bilgilerini öğrenmenin ehemmiyetini bildirmektedir.

İlim, insanlara, ekmek ve su kadar lazımdır. Zira Peygamber efendimiz;

(Bütün Müslüman erkeklerine ve bütün Müslüman kadınlarına, ilmi aramak, öğrenmek farzdır!) buyuruyorlar. Ayrıca Peygamber efendimiz;

(İlim öğreniniz! İlim öğrenmek ibadettir. İlim öğretene ve öğrenene cihâd sevabı vardır. İlim öğretmek, sadaka vermek gibidir. Âlimden ilim öğrenmek, teheccüd namazı kılmak gibidir) buyurmaktadırlar.

Ancak ilim, rivayet ve kuru malumat, bilgi çokluğu değildir. İlim, faydalı olan ve kendisiyle amel edilen şeydir. İlim, ezber edilen şey değil, ezber edilen şeyden temin edilen faydadır.

Bir kimsenin ilmi, kendisini Allahü teâlânın yasaklarından men etmiyorsa, o kimse büyük tehlikeyedir. İlmî, kibirlenmek, kendini büyük görmek için isteyenlerden hiçbirisi felah bulmuş değildir.

Kendini bilmeyene ilim öğretene, ilmin hakkını zayı etmiş olur. Layık olandan ilmi esirgeyen de, zulmetmiş olur.

İlim öğrenmek için üç şart vardır:

Birincisi; hocanın yani ilim öğretene maharetli olması lazımdır.

İkincisi; talebenin zeki olması, sürat-i intikal sahibi olması lazımdır.

Üçüncü şart ise; ilim öğrenmek için uzun bir zamanın lazım olduğu unutmamak lazımdır.

İlim ganimettir. Sükut kurtuluştur. Halktan bir şey ummamak ise, rahatlıktır.

Batın ilmi zahir ilmi öğrendikten sonra öğrenilir. Zahirî ilimleri öğrenip onunla amel eden kimseye Allahü teâlâ batın ilmini açar. Batın ilmi ancak kalbin açık olup nurlanması ile elde edilir. Bunun için açık ve zahir olan şeylere sarılmalı, bilinmeyen yollara girmekten sakınmalıdır.

Hakkı doğruyu kim söylerse söylesin kabul etmelidir. Söyleyene değil, söylenen söze bakmalıdır. Ancak ölçü şu olmalı: Ehli sünnet itikadına uygun olmayan sözlerin ve söyleyenlerin hiçbir kıymeti yoktur.

Din ilminde konuşan kimse, Allahü teâlânın kendisine;

«Benim dinimde sen nasıl fetva verdin, nasıl söz söyledin?» sualini sormayacağını zannediyorsa, kendisine ve dinine gevşeklik etmiş olur.

Ölmek için, yemek, içmek lazım olduğu gibi, inkârcılara aldanmamak, dinden çıkmamak için de, dinini, imanını öğrenmek lazımdır. Ecdâdımız, her zaman toplanırlar, ilmihâl kitaplarını okurlar, dinlerini öğrenirlerdi. Ancak, böyle Müslüman kaldılar. İslamiyet'in zevkini aldılar. Bu saadet ışığını bizlere, doğru olarak ulaştırabildiler. Bizim de Müslüman kalmamız, yavrularımızı içimizdeki ve dışımızdaki inkârcılara kaptırmamamız için, birinci ve en lüzumlu çare, her şeyden önce Ehl-i sünnet âlimlerinin hazırladığı ilmihâl kitaplarını okumak ve öğrenmektir. Zira Resulullah efendimiz buyurdu ki:

(İlim bulunan yerde Müslümanlık vardır. İlim bulunmayan yerde Müslümanlık kalmaz.)

İslam âlimlerinin büyüklerinden olan Abdullah-ı Ensâri hazretleri de talebelerine şöyle buyururlardı:

"Ahirette her incinin bir sedefi vardır. Her şeyin kendi hâline göre bir şerefi, değeri vardır. İnsanoğlu da kendisinde ilim bulunan bir sedeftir. Onun şerefi de ilim iledir. İlmî olmayan kimse, cahillik içinde kalır, muhabbet kadehini içemez, vilayet libasını giyemez. Allahü teâlâ cahili kendine dost edinmez."

Dünya iş, Ahiret ücret yeridir

14.12.2003

Dünya iş yeridir. Ahiret ücret yeridir. Ahirette faydası olamayan şey dünyalıktır. Dünyada Cehenneme götürücü tuzaklar var. Bu tuzaklara yakalanmamalıdır. Kur'an-ı kerimde, bu tuzaklar şöyle bildiriliyor:

(Dünya hayatı, la'b, lehv, ziynet, tefahur ve malı, parayı, evladı çoğaltmaktır.) [Hadid 20]

[La'b oyun, lehv eğlence, ziynet süslenmek, tefahur öğünmek demektir.] Bunların bir tanesine yakalanmanın gönlü ölür.

Dünya hayatı, iş yapacak zamandır. Keyf yapacak, eğlenecek zaman ileride gelmektedir. Orada, dünyada yapılan işlerin karşılığı ele geçecektir. İş zamanını eğlence ile geçirmek, çiftçinin tohum ekmemesi ve mahsul almaması gibidir.

Dünya insanın gölgesine benzer. Kovalarsan kaçır. Kaçarsan, seni kovalar. Dünya, âşıklarına mihnet yeridir. Lezzetlerine aldanmayanlara, nimet yeridir. İbadet edenlere kazanç yeridir. İbret alanlara hikmet yeridir. Onu tanıyanlara selamet yeridir. Ana rahmine nispetle, Cennet gibidir. Ahirete nispetle çöplük gibidir.

Dünyada olanlar İslamiyet'e uygun kullanılırsa, ahirete faydalı olurlar. Hem dünya lezzetine, hem de ahiret nimetlerine kavuşulur. Hadis-i şerifte;

(Dünya sizin için yaratıldı. Siz de ahiret için yaratıldınız! Ahirette ise, Cennetten ve Cehennem ateşinden başka yer yoktur) buyuruldu

1760 senesinde Diyarbakır'da vefat Ahmed Mürşidi Efendi, bir talebesinin nasihat istemesi üzerine ona şöyle buyurur:

"Asla dünya malına meyletme. Kimseye el açmayacak kadar malın olsun yeter. Bilmez misin her işin hayırlısı ortasıdır. Dünya ahiretin tarlasıdır. Sen bu âleme para ve mal toplamak için gelmedin. İyi ameller yapmak için geldin. Kimseye el açmayacak ve yetecek kadar mal kazandıktan sonra, vaktini Hak teâlâya ibadet ederek geçir. Topladığın o mal ve mülk senin değil mirasçılarınındır. Senin rızkın, ancak âlemlerin rızık vericisi olan Allahü teâlâ tarafından sana yemen içmen için verileden ibarettir.

Malım mülküm yok deme. Olmadı diye gam çekme. Bu benim mülkümdür diyene, bir gün ecel gelir. Bu surette o malın sahibi olduğuna dair iddiası yalan olur. Bu yalan dünya, daima insanlara gaflet gömleği giydirebilir. Bu fâni mülkü elimizden alır. Kendini ona sahip sanacak bir yalancı müşteri bulur. O da ölür, yerine başkası çıkar. Dünyanın âdeti böyledir. Verir alır, alır verir."

Hacı Bayram-ı Veli hazretleri, dünyaya ve onun geçici lezzetlerine bağlanmanın mahzurlarından bahsederek talebesi olan Akbıyık Sultan'a buyurur ki:

-Evladım bu dünya fânidir. Malı mülkü elde kalmaz. Ne kadar malın olsa murâd alamazsın. Ahiretten gafil olma. Zira gidişin dönüşü yoktur. Allahü teâlâdan gayri işlere tutulmaktan kurtul. Devamlı bâki kalan işlerle meşgul ol.

Hocasının bu sözleri üzerine Akbıyık Sultan;

-Hocam! Peygamber efendimiz; **"Dünya, ahiretin tarlasıdır"** buyuruyor. Bu sebeple dünya malı ile de meşgul olmak gerekmez mi? diye sorar.

Hacı Bayram-ı Veli hazretleri, uzun bir sükuttan sonra;

"Evladım! Madem ki dünyayı terk edemiyorsun, öyle ise bizi terk et. Bu dergâhta dünya ile meşgul olanların işi yoktur" buyurur.

Seyyid Emir Gilâl hazretlerinin oğlu Seyyid Emir Hamza hazretleri de buyurdu ki:

"Bütün iyiliklerin başı, dünyayı terk etmektir. Bütün kötülüklerin başı da dünya sevgisidir. Bununla birlikte, Server-i kâinat efendimiz; **"Dünya ahiretin tarlasıdır"** buyurdu. O halde dünyada ahiret işleri yap ve dünyaya ve dünyanın nimetlerine bağlanma! Dünya rahat yeri değildir. İbret yeridir. Bunun için Resul-i ekrem efendimiz; **"Dünya ibret yeridir, tamir etme yeri değildir"** buyurdular."

Dünya sevgisi, günahların başıdır. Günah işlenmeyen yerde huzur vardır. Günah işlenirse huzursuzluk başlar. Günahlar kalbi sıkar. Zikri ilahi ile meşgul olmak, insana ferahlık verir, günahlara karşı soğukluk getirir. Bir Müslüman günah işlemese, Cennet nimetleri başlar. Şunu da unutmamak lazımdır ki;

"İsyanı, günahı çok olanın, nisyani, unutkanlığı da çok olur" buyurulmuştur.

Allahü teâlâ günah işlemeyenlerden ve günah işlenmeyen yerlerden razıdır. Bunun için, günah işlememeye ve yakınlarımızı günahattan korumaya çalışmalıyız. Zira Allahü teâlâ günah işleyen bir kulunu muvaffak etmez.

Dünya demek; haramlar, isyanlar, inkârlar kısacası günah olan şeyler demektir. Dünyada, ahiret için yapılanlar, dünya ve dünyalık olmaz. Zira hadis-i şerifte;

(Allahü teâlâ, ahiret için yapılan iyiliklere dünyada da mükâfât verir. Fakat, yalnız dünya için yapılan işlere ahirette hiç mükâfât vermez) buyuruldu.

Maksadı, gayesi dünyalık olanlar için de, Peygamber efendimiz;

(Yalnız dünya için çalışana, yalnız kaderinde olan kadar gelir. İşleri karışık, üzüntüsü çok olur) buyurmaktadır.

Bütün nimetleri, sefası, cefası geçici olan dünya için Resulullah efendimiz;

(Dünya, geçilecek bir köprü gibidir. Bu köprüyü tamir etmekle uğraşmayın. Hemen geçip gidin!) buyuruyor.

Sözlerin büyüğü, büyüklerin sözüdür. Sözlerin güzeli de, güzellerin sözüdür. Kâinatın efendisi, Yaratanın sevgilisi, kısa ve öz olarak;

(Dünyaya, burada kalacağınız kadar, ahirete de, orada kalacağınız kadar çalışınız!) buyurmaktadır.

Mesut olmanın sırrı

21.12.2003

Dünyadaki bütün insanlar mesut olmak ister. Fakat, mesut olan, pek azdır. Çünkü, saadetin neden ibaret olduğu bilinmiyor.

Saadet, yalnız dünya saadetinden ibaret değildir. Aksine, asıl saadet ahiret saadetini elde etmektir.

Ahiret saadeti için Allahü teâlânın kanunlarına ve emirlerine yani Kur'an-ı kerime ve Peygamber efendimizin sözlerine itaat etmek lazımdır. Allahü teâlânın emirleri arasında; Öldükten sonra tekrar dirilmek, yani ahirete inanmak da vardır. Cenâb-ı Hak ahiretin nihayetsiz olduğunu, ebedi olduğunu bize bildiriyor. Dünya hayatı ise, sayılı günlerden ibarettir. O halde, saadet iki başlı demektir:

1-Biri ahiret saadeti,

2-Öteki de dünya saadeti.

Bu iki saadetten hangisi önemlidir? Bunu akıl ve izan sahibi insanlar kolaylıkla anlayabilir. Aklımız ve izanımız ahiret hayatının, dünya hayatı ile mukayese edilemeyecek kadar önemli olduğunu bize gösterir.

Ahiret saadetine dair Hakkın kitabı, Kur'an-ı kerim ve Peygamber efendimizin sözleri ve din âlimlerinin binlerce kitapları vardır. Fakat, bugün artık bunları okuyan, bunları söyleyen, söyleyenleri ve yazanları dinleyen az insan kalmıştır. Çok ehemmiyetli olan ahiret saadeti adeta unutulmuş, sanki böyle bir şey yokmuş gibi bir gaflet içinde bulunmaktayız. Bu ise, felaketin en tehlikelisi ve âkıbetlerin en korkuncudur. Peygamber efendimiz;

(Mesut o kimsedir ki, dünya onu terk etmezden önce, o dünyayı terk etmiştir) buyurmaktadır.

Vaktiyle bir türlü mesut olamayan tüccarın biri, mutlu olmanın sırrını öğrenmesi için, oğlunu, insanların en bilgili olan birinin yanına göndermiş. Delikanlı günlerce yol yürüdükten sonra, sonunda bir tepenin üzerinde bulunan aradığı kimsenin evine varmış.

Delikanlı, girdiği evde, hummalı bir manzara ile karşılaşmış. Tüccarların biri girip, diğeri çıkıyormuş. Evin sahibi sırayla içerideki insanlarla konuşuyormuş. Delikanlı, sıranın kendisine gelmesini beklemiş ve huzura alınınca, babasının arzusunu anlatmış. Hikmet ehli zat:

-Mutluluğun sırrını açıklayacak zamanım yok demiş delikanlıya. Sonra da demiş ki:

-Git, çevreyi dolaş! İki saat sonra da benim yanıma gel! Hemen arkasından ilave etmiş:

-Ama, sende bir ricada bulunacağım.! diyerek delikanlının eline bir kaşık vermiş, içine de iki damla yağ koydurmuş. Arkasından tenbih etmiş:

-Etrafı dolaşırken bu kaşığı elinde tutacak ve yağı dökmeyeceksin!

Delikanlı dışarı çıkıp etrafı dolaşmaya, verilen süreyi doldurmaya başlamış. Fakat gözü hep kaşıktaymış.

İki saat dolar dolmaz, hemen çıkmış o kimsenin huzuruna. Hikmet ehli kimse,

-Güzel, demiş. Sonra gence sormuş:

-Bahçıvan başının, on yıllık bir çalışma sonunda meydana getirdiği eşsiz güzellikteki bahçeyi, çiçekleri, emsalsiz lezzetteki meyveleri gördün mü?

Utanan delikanlı hiçbir şey göremediğini itiraf etmek zorunda kalmış. Çünkü kendisine verilen iki damla yağı dökmek için hiçbir tarafa bakamamış. Ev sahibi demiş ki:

-Öyleyse git, etraftaki güzelliklere bakarak, bahçeyi tekrar dolaş!

Delikanlı kaşığı alıp, tekrar dışarı çıkarak gezmeye başlamış. Bu sefer bahçeleri, çevredeki dağları, çiçeklerin güzelliğini, bulundukları yerlere yakışan sanat eserlerinin zarâfetini görmüş.

Hikmet ehli zatın yanına dönünce, gördüklerini bütün ayrıntılarıyla anlatmış. Ev sahibi sormuş:

-Peki sana emanet ettiğim iki damla yağ nerede?

Kaşığa bakan delikanlı, iki damla yağın dökülmüş olduğunu görmüş. Bunun üzerine, ev sahibi, demiş ki:

-Sana verebileceğim tek bir nasihat var:

Mutluluğun sırrı, dünyanın bütün hârikalarını görerek, Allahü teâlânın büyüklüğünü idrak etmektir; ama kaşıktaki iki damla yağı da unutmadan.

Sonra iki damla yağı yorumlamış:

-Bu iki damla yağdan, birinci damla, sağlığımız. Eğer kendimize bakmazsak, sağlığımız yerinde olmazsa, başka şeyleri görmemiz zaten mümkün değildir. Acılar içinde kıvranan kimse, dünyanın en güzel manzaralı yerinde olsa bile gözü bir şey görmez. Kuş tüyünden yatakta yatsa, bu yatak iğneli yatak gibi gelir ona.

İkinci damla da dostluklar, yani bizi ayakta tutan varlığımızın, var olmamızın hikmetini hatırlatan hakiki dostlar. Dostları olmayan kimse için dünyanın zindandan farkı yoktur.

Sevmek ve sevilmek, insanı hayata bağlayan, bütün sıkıntıları unutturan en güzel ilaçtır.

Sevmekten sonra da acımak gelir. Seven ve acıyan, herkese, her şeye iyilikle bakar. Kötülük düşünmez. İyileri iyi oldukları için sever. Kötülere ise kötü oldukları için acır. Onların da iyi olmaları, hidayete kavuşmaları için çırpırır.

Bu iki şeyin hakikatine varan, gerçek mutluluğa kavuşur. Bunun için, artık hiçbir sıkıntı, dert olmaz. Bu mutluluğun verdiği haz, bütün sıkıntıları örter.

Peygamber efendimiz de, İslamiyet'in hülasası ve saadetin sırrı olarak;

(Allahü teâlâyı, emirlerini büyük bilmek, bunlara saygılı olmak ve yarattıklarına acımak, merhamet etmek) buyurmuşlardır.

Hikmet ehli de diyor ki:

Yüzüğünde ne yazılıydı, bilsen Süleyman'ın:

Sakın aldanma, yoktur vefâsı dünyanın!

Mesut, o kimsedir ki, bütün kazandığını,

Yiye. Bırakıp, sevindirmeye düşmanın.

Hiç kimse yanmasın düşüncesinde olmak

28.12.2003

Müslümanlık, dünya ve ahiret saadetidir. Allahü teâlânın en sevdiği şey, imandan sonra kullarına hizmet etmektir. Bunun için Peygamber efendimiz;

(İnsanların hayırlısı, en üstünü, insanlara daha faydalı olanlarıdır) buyurmuşlardır.

Yanan bir evden birini kurtarmak, çok büyük sevap olduğu halde, Cehennem ateşinden kurtarmak yanında hiç kalır. Bir kişi daha yanmaktan kurtulsun diye uğraşmak ve hiç kimse yanmasın düşüncesinde olmak lazımdır. Zira Tahrir suresinin altıncı âyet-i kerimesinde mealen:

(Kendinizi, evlerinizde ve emirleriniz altında olanları ateşten koruyunuz!) buyurulmaktadır.

Abdullah ibni Ömer hazretleri bir gün Resulullah efendimizin huzuruna gelmişti. Kendisine çok iltifat ederek;

(Kıyâmet günü herkesin beratı, yani kurtuluş vesikası, her işi ölçüldükten sonra verilir. Abdullah'ın beratı ise, dünyada verilmiştir) buyurdu. Bunun sebebi sorulduğu zaman, Resulullah efendimiz;

(Kendisi vera' ve takvâ sahibi olduğu gibi, dua ederken "Yâ Rabbi! Benim vücudumu, kıyâmet günü o kadar büyük eyle ki, Cehennemi yalnız ben doldurayım. Cehennemi insanla dolduracağım diye verdiğin sözün böylece yerine gelmiş olsun da, Muhammed aleyhisselamın ümmetinden hiç kimse Cehennemde yanmasın" diyerek din kardeşlerini kendi canından daha çok sevdiğini göstermiştir) buyurdular.

Hazret-i Ebu Bekri Sıddıkın da böyle dua ettiği Menâkıb-i çihâr yâr-ı güzîn kitabında yazılıdır.

Hasan-ı Basri hazretlerinin Şem'un adlı mecusi bir komşusu vardı. Hastalanıp halsiz düştü. Hem ziyaret ve hem de komşusunu ateşten korumak için yanına gitti ve:

-Ey Şem'un! Şu kadar müddetten beri ömür sürüp, rızkın için çalışıp didindin. Ama bu gayretlerin boşa çıkacaktır. Zira sen yıllarca ateşe taptın ve yaratıcı sanarak ona secde eyledin. Bu sebeple yerin ateş olacaktır. Ateşten kurtulman için, "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resulullah" demelisin.

Mecusi, bazı mazeret ve bahâneler ileri sürünce Hasan-ı Basri hazretleri buyurdu ki:

-Senin ileri sürdüğün bu bahâneler teferruattır. Asıl olan imandır. İmanla şereflenenler, Cehenneme girseler bile, sonsuz kalmazlar. Ama kâfirler sonsuz azap içinde olacaklardır. Eğer azâba uğramak istemiyorsan, gel ikimiz de elbiselerimizi çıkarıp yanan fırına girelim. Bakalım hangimizin bedenini ateşin alevleri yakmayacak.

Hasan-ı Basri hazretleri orada yanan bir ateşin içine kollarını sıvayıp soktu ve;

-Ey Şem'un! Ateş cenâb-ı Hakkın mahlukudur ve Hakk'ın emriyle yakar. Allah'ın emriyle ateşin mizâcî su gibi, suyun mizâcî ateş gibi olur buyurarak kor hâlindeki ateşten kollarını çekti. Fakat ellerinde en ufak bir yanma alameti görülmedi. Bu hâl karşısında gönlü yumuşayan mecusi, İslam'a meyletti ve;

-Ey Hasan! Sözlerin güzel ve hoş. Fakat bu kadar telef edilmiş ömürden ve işlediğim kötülüklerden sonra affa ve merhamete layık olur muyum? O Kelime-i tevhidi söylemekle Cennet'e girip nimetlere nâil olabilir miyim? dedi. Hasan-ı Basri hazretleri;

-Evet, buyurdu. Mecusi;

-Ey Hasan! Eğer bir ahitnâme yazıp bana kefil olursan, imana gelirim. Çünkü ben hâlimden korkuyorum dedi.

Hasan-ı Basri hazretleri gereken teminatı vererek onun iman etmesine vesile oldu. Şem'un imanla şereflendikten sonra da vefât etti.

Hasan-ı Basri hazretleri evine dönünce yaptıklarına, söylediklerine pişman oldu ve kendi kendine;

"Ey Hasan! Sen gayba hükmederek, küstahlıkta bulundun, acaip sözler söyledin" dedi. Bu düşünceyle uyuya kaldı. Rüyasında Şem'unun nurlar içinde, başına Cennet taşlarıyla süslenmiş bir tâc, beline altın bir kemer kuşanmış bir halde Cennet'e doğru gittiğini gördü. Şem'un, Hasan-ı Basri'ye yönelerek;

-Allahü teâlâ bir zengin pâdişâh imiş. Kullarına lütfu büyük ve merhametinden bir damla içmekle benim gibi binlerce âsiler rahmetine gark olurmuş. Allah'ın yardımıyla bu âsinin günahları ve hataları da iyiliğe çevrilip Cennet-i âlâ bize nasip kılınmıştır dedi ve;

-Senin yazdığın o kâğıda da ihtiyaç kalmadı. İşte kâğıdın deyip Hasan-ı Basri'nin eline verdi. Sabahleyin uykusundan uyanan Hasan-ı Basri hazretleri o kâğıdı elinde buldu.

En zor iş, İslamiyet'e hizmet etmektir. Çünkü Allahü teâlâ en zor işi en güvendiğine en çok sevdiğine vermiştir. Peygamberlere ve vârislerine vermiştir. Allah'ın dinini, Allah'ın kullarının ayaklarına kadar götürmek, ne büyük bir zevktir ve ne büyük bir saadettir.

Dünyada iken, Allahü teâlânın dinine, Onun razı olduğu şekilde doğru olarak hizmet edenler, Onun kullarının müşküllerini halledenler, mahşerde, tahtlar üzerinde, kürsülerde, gölgelerde oturacaklar. Allahü teâlâ onlarla konuşacak. Böyle olan kimseler için, ne hesap var ne de azap..

Din Büyükleri, bir kimsenin imanının kem le gelmesini, okuduklarından ve dinlediklerinden istifade etmesini; “Herkesin yükünü çekmek ve kimseye kendi yükünü  ektirmemektir” diye bildirmişlerdir. Zaten Peygamber efendimiz de;

(En kıymetli amel, elinden ve dilinden kimsenin incinmemesidir) buyurmuşlardır.